

naturligvis bruge en Mands Ord, og man kan misbruge dem. Men tillad mig at sige Dem, at De misbruge mine Ord, naar De alene sige f. Eks., at jeg har sagt, at vi have ingen Forsvarsstyrke, men saa glemme at tilføje, at jeg har vist Dem Maaden, hvorpaa Forsvarsstyrken kan tilvejebringes. De skulle ikke kunne vise eet Sted, hvor jeg har anvendt en nedbrydende Kritik og sagt, det er galt, uden at jeg paa samme Tid har sagt, hvorledes det kan genoprettes. Jeg erkender, at den Hærlov, som foreligger, er efter min Mening ikke brugelig, men naar jeg har sagt det, gør jeg opmærksom paa, at der er Ting, der kunne gøres, som gøre den brugelig, og jeg har vist Vejen, man kan gaa, og jeg har gjort opmærksom paa, at de Bekostninger, som dertil kræves, ikke ville være af nogen Betydning.

Nu vender jeg tilbage til det, jeg vil gøre den højtærede Konseilspræsident opmærksom paa. Det Standpunkt, som den højtærede daværende Forsvarsminister stod paa, da han fratraadte sin Post, og det Standpunkt, paa hvilket Udenrigsministeren stod, er grundforskelligt fra det Standpunkt, paa hvilket den højtærede Konseilspræsident staar, og jeg skal kun deraf tage Anledning til at oplæse nogle Linier af den højtærede Konseilspræsidents egne Udtalelser. Han udtaler: „Vi ere villige til, og vi ville forsvare Landet ved et Forsvar af vore Kyster og gennem det levende Værn paa en saadan Maade, at Udgifterne bæres af den Del af Befolkningen, der kan bære dem, og at Københavns Landbefæstning er udelukket. Det er de tre Hovedpunkter.

I saa Henseende tror jeg, enhver vil indrømme, at det, der nu foreslaas fra de Grupper Side, hvortil Regeringen slutter sig, fuldt ud opfylder disse 3 Fordringer, og det opfylder dem“ o. s. v.

Jeg skal ikke gaa videre, men naar det opfylder disse 3 Fordringer, saa gaar det aldeles bestemt mod de Fordringer, som bestandig ere stillede saavel fra Sagskundskabens Side som fra Højre, og det Standpunkt, vi have stillet os paa. Vi kunne ikke gaa med og ville ikke gaa med dertil, naar det siges, at vi maa komme til at nedlægge Københavns Landbefæstning, selv om det først sker i 1922. Der var meget i den højtærede Konseilspræsidents Tale, som jeg med den største Glæde kan gaa ind paa, navnlig hvad han udtalte om Statens Bestaaen, og hvad dermed staar i Forbindelse. Og naar han urgerede, at vi maatte have et Forsvar,

som gør det muligt at værne om vor Neutralitet — og den højtærede Udenrigsminister har jo fornylig gjort en Bemærkning derom —, saa siger jeg: Ja, det er rigtigt. Men saa spørger jeg: Men naar man lader den nuværende Fæstning ligge uden at ville gøre noget som helst for at afhjælpe dens Mangler, naar man undlader at skabe den nødvendige Forsvarsstyrke, have vi saa skabt det, der er nødvendigt for at værne om vor Neutralitet?

Jeg vil tilføje endnu en anden Ting: Den højtærede Konseilspræsident brugte i Gaar et Ord; han sagde: „Bar er broderløs Bag“. Det er fuldstændig rigtigt. Men hvad er det, den højtærede Konseilspræsident nu har taget Ordet for? Det er det, som Sagskundskaben, og det er det, som Højre og alle de, som ville et virkeligt Forsvar, ere gaaede imod, idet de have sagt: Et Forsvar, som indskrænkes til Københavns Søbefæstning uden et Supplement til den i Landbefæstningen, er intet Forsvar. Det er afgjort. Det kan ikke nytte, jeg lukker mit Hus til den ene Side, naar jeg lader det aabent til den anden Side. Konsekvensen af den højtærede Konseilspræsidents Stilling maa være den, at der er en høj Grad af Uoverensstemmelse paa det saglige Omraade mellem Ministeriets Medlemmer. Tidligere var der kun et Medlem af Ministeriet Neergaard, der indtog et Særstandpunkt. Det var den højtærede Landbrugsminister. Derfor indgav han sin Afskedsbegæring; han blev afskediget, men vedblev at fungere i længere Tid. Jeg ser ikke bedre, end at Stillingen er den, at nu er der et større Antal af det nuværende Ministeriums Medlemmer, der er i en saa principiel Uoverensstemmelse med den højtærede Konseilspræsident, at de burde gaa samme Vej: søge deres Afsked — det forhindrer jo ikke, at de kunne vedblive at fungere.

Som sagt, det, vi forhandle om eller skulle forhandle om her, er Forsvarssagen. Der er sagt, at den er forelagt omhyggeligt, og der er henvist til, hvad der skete i Februar Maaned. Men jeg benægter paa det bestemtteste, at det kan kaldes en omhyggelig Forelæggelse, og naar jeg gør en Bemærkning derom, gør jeg den ikke hen i Vejr og Vind, men jeg henviser til bestemte Tidspunkter, jeg henviser til den Maade, hvorpaa den var forelagt i 1866—67, og jeg henviser til 1879—80, til de Betænkninger, som da kom fra Udvalgene — der sidder maaske endnu Medlemmer her i Salen, som have siddet i Udvalgene den Gang; de vide, med hvilken Omhu alt